Kanabou (金 棒) - A szamuráj buzogány.

Egy *Kanasaibou*, amelyet egy *Sohei* (僧 兵) kezel a 大和武者絵-ból.

A *Kanabou* (金 棒) vagy a *Tetsubou* (鉄 棒), de jobban ismert japánul *Kanasaibou* (金 砕 棒), egy ütőfegyver, amelyet páncélok támadására terveztek.

A lefordított név jelentése "fém vagy vas bot".

A buzogányokat Japánban a feudális korszakban már ismerték és használták, anélkül, hogy "kevesebb vagy alacsonyabb rendű" vagy "becsületsértő" eszközöknek tartották volna őket.

A *Kanabou* egy keményfából készült buzogány, például tölgyből vagy kovácsolt vasból, bár ez utóbbi inkább üreges vagy vasba burkolt fa a súlyproblémák miatt.

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

Általában vas tüskék, csapok vagy sima felületek léteztek; a markolat keresztmetszete sokszögű vagy lekerekített, és kúpos lehet, mint egy baseball ütő. Néha mindkét végét fém burkolattal látták el, és egyes változatokban a markolat végén egy gyűrű alakú lezáróvéget helyeztek el.

A hosszúság nagyon változó volt, az egykezes 30 cm-es verziótól a kétkezes, 2 méteres változatig, de a többség 1,50 méteres volt, és a méretek szerint a súly 50 gramm és 5 kg között van, de a legtöbb kétkezes változat közel van a 2 kg-hoz, így ezek a legnehezebbek "ünnepi fegyverek" között.

A közvélekedéssel ellentétben ez a fegyver nem olyan nehéz, mint gondolnánk; ugyanannyi energiára van szükség egy *Nodachi* vagy egy *Nagamaki*, mozgatásához, ami szintén két hosszú fejnehéz fegyver.

Ezen a csataképen két harcos van a bal oldali harmadik szakaszban, egy meglehetősen sima, egyszerű és hosszú *Kanabou*-t használva.

Ennek a fegyvernek az első említése a *Taiheiki* (太平 記) -ben található a 14. században; nem véletlen, hogy ebben az időszakban speciális nehézfegyverek kezdtek megjelenni.

A 14. században a japán páncélzat olyan sajátos újításokat látott, amelyekkel sok tudós még napjainkban sem foglalkozik annyit, mint kellene. Bár nem annyira forradalmi, mint a 16. századi, *Nanbokucho*-korszakban (1336-1392). A *Dou Maru* vért vált a páncélzat fő formájává. Új sisakterveket hoztak létre a felső vállrész védelemének hangsúlyozására. Az álló pajzsból származó *Osode* megfelelő vállpáncéllá vált. A *Haidate* és a *Kote* is továbbfejlesztésre került.

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

Bevezetésre került a *Kogake*, a japán „fém lábvért” és nem utolsó sorban a láncing széleskörű felhasználása a páncél hiányosságainak fedezésére.

A *Kanabou* egy logikus megoldás volt, hogy áthatoljon az összes harcost védő páncélzaton egy tompa erős csapással, ami traumával jár. Ez a fegyvertípus hasonló a kínai Lang Ya Bang-hoz vagy az európai Goedendag-hoz (de felső csúcs nélkül).

A japán folklórban az *Oni*-kat gyakran ezzel a fegyverrel ábrázolják, és a hagyomány szerint *Saito Musashibou Benkei* (武 蔵 坊 弁 慶) híres harcos szerzetes hét fegyvere közé tartozik.

Alak és felhasználás.

A harci baltákhoz és buzogányokhoz hasonlóan az egész világon nincsenek részletes kézikönyvek, amelyek leírják a *Kanabou* használatát.

Alakja és változata szerint a *Bojutsu* (a japán rövidbot technika), a *Kenjutsu* (kard technika) vagy a *Juttejustu* alkalmazható, és ez lehet az oka annak, hogy egyes iskolák nem fejlődtek ki ezen adott fegyver körül.

A leghosszabb változatokat lóhátról súlytásra vagy taszításra is használták.

Állítólag ezt a fegyvert használták a csatalovak lábainak törésére is, de hogy ezt valóban megtették-e vagy sem, nehéz megállapítani.

Mint már korábban mondtuk, a *Kanabou* nem súlyos, de mégis elég nehéz, és a hatékony használatához erőre, egyensúlyra és edzésre volt szükség.

Egy lóháton használt *Kanabou*.

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

A klasszikus buzogánnyal ellentétben a súly általában nem egy kis területen összpontosul (bár egyes változatoknak megvan ez a tulajdonsága), hanem az egész "tüskés zónában" eloszlik; az ütés középpontja azonban messze van a markolattól, ami azt jelenti, hogy a *Kanabou* még mindig fejnehéz: keményen üthet, de nehéz kezelni szóval nem könnyű egy kivitelezett ütés után manőverezni, vagy gyorsan újra támadni.

A tüskék nagyobb területének előnyei és hátrányai is vannak a károk szempontjából; ha az összes erő egy kis területre összpontosulna, akkor a kár nagyobb lenne, és ez történik egy klasszikus buzogány esetében.

Nagyobb területe azonban megnöveli a fegyver "ütési zónáját": egy normál buzogánnyal ellentétben akkor is sok kárt okozhat, még akkor is, ha ellenfelét "túlüti" (a fogantyúval üt, nem pedig a buzogány fejével).

Emellett a *Kanabo* kétkezes és általában nehezebb, mint a többi buzogány, és ugyanakkora energiát (ha nem többet) képes egy csapás során generálni.

Annak ellenére, hogy ez a fegyver a súlya és az egyensúlyozása miatt nem rendelkezik a kardok védelmi tulajdonságaival, és általában rövidebb, mint egy lándzsa, mégis megtörheti az ellenséges védelmeket / állásokat és fegyvereket. Az előbbi adatokat szem előtt tartva a *Kanabo*-t szintén nehéz páncélokkal együtt használták.

A fegyverek híres forgatói: *Akiyama Mitsumasa* (秋山 光 政) és *Shinozuka Shigehiro* (篠 塚 重 広) voltak a 14. században, *Kojima Yatarou* (小島 弥 太郎) és *Mogami Yoshiaki* (最 上 義 光) pedig a 16. században.

Egykezes verziók:

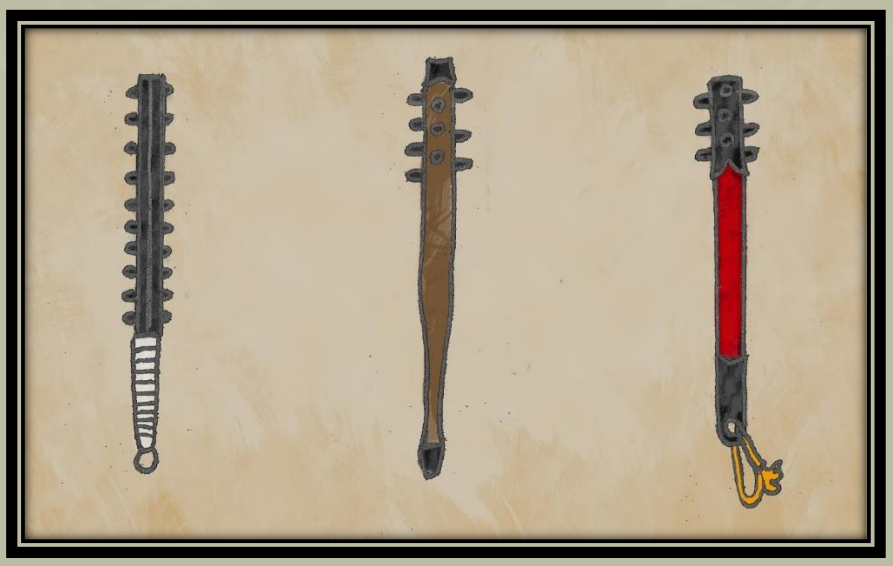

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

Ezeket az egykezes változatokat *Ararebo*-nak is hívták; balról jobbra indulva az első teljes egészében vasból készült, hatszögletű keresztmetszetű és két sor szegecs van az "élek" mentén.

A második nagyon hasonlít az első világháború árokütőjéhez (trench club), lekerekített, a botvégeken két vaskupak található, a felső végén díszgomb van, ugyanakkor a fogantyú mentén keskeny.

Az utolsó, amely meglehetősen híres, inkább hasonlít a klasszikus buzogányra. Lekerekített keresztmetszetű, a tömeg és az összes tüske nagy része kisebb területen összpontosul, ami azt jelenti, hogy több erőt tudnak koncentrálni egy helyre.

Bár meglehetősen praktikusak abban az értelemben, hogy ezeket a buzogányok hordozhatók voltak, hiányzik belőlük a kétkezes verzió ereje és a távolság áthidalásának lehetősége, és még ha gyorsabbak is, soha nem voltak népszerűbbek, mint a hosszabbak.

Kétkezes verziók:

Újra balról jobbra kezdve, ezek a kétkezes verziók néhány változata:

Az első egy sima, hatszögletű, vasrúd, amelyet kúposság vagy csapok hiánya miatt *Kanemuchi*-nak vagy *Aribo*-nak is nevezhetnénk.

A második a fa markolat felé keskenyedik, hatszögletű és három különböző zónában megerősített vas "fej" van további vasszalagokkal.

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

A harmadik valójában nagyon híres, mivel egy *Ukiyo-e* lapján is megtalálható; lényegében nyolcszögletű, keskenyedés nélküli, a vége felé sima csapokkal ellátott *Kanabou*, amelyet lakkozott fémszalag erősít.

Az utolsó valószínűleg az egyik legérdekesebb; mint az előző Ararebo, a fegyver súlya is a vége felé összpontosul, abban a vastag gömbben, így ez a variáció olyan, mint egy klasszikus buzogány, miközben a fogantyú ruhába van burkolva. A *Jiuunirui-emaki* (十二 類 絵 巻) eredeti 14. századi tekercsben található.

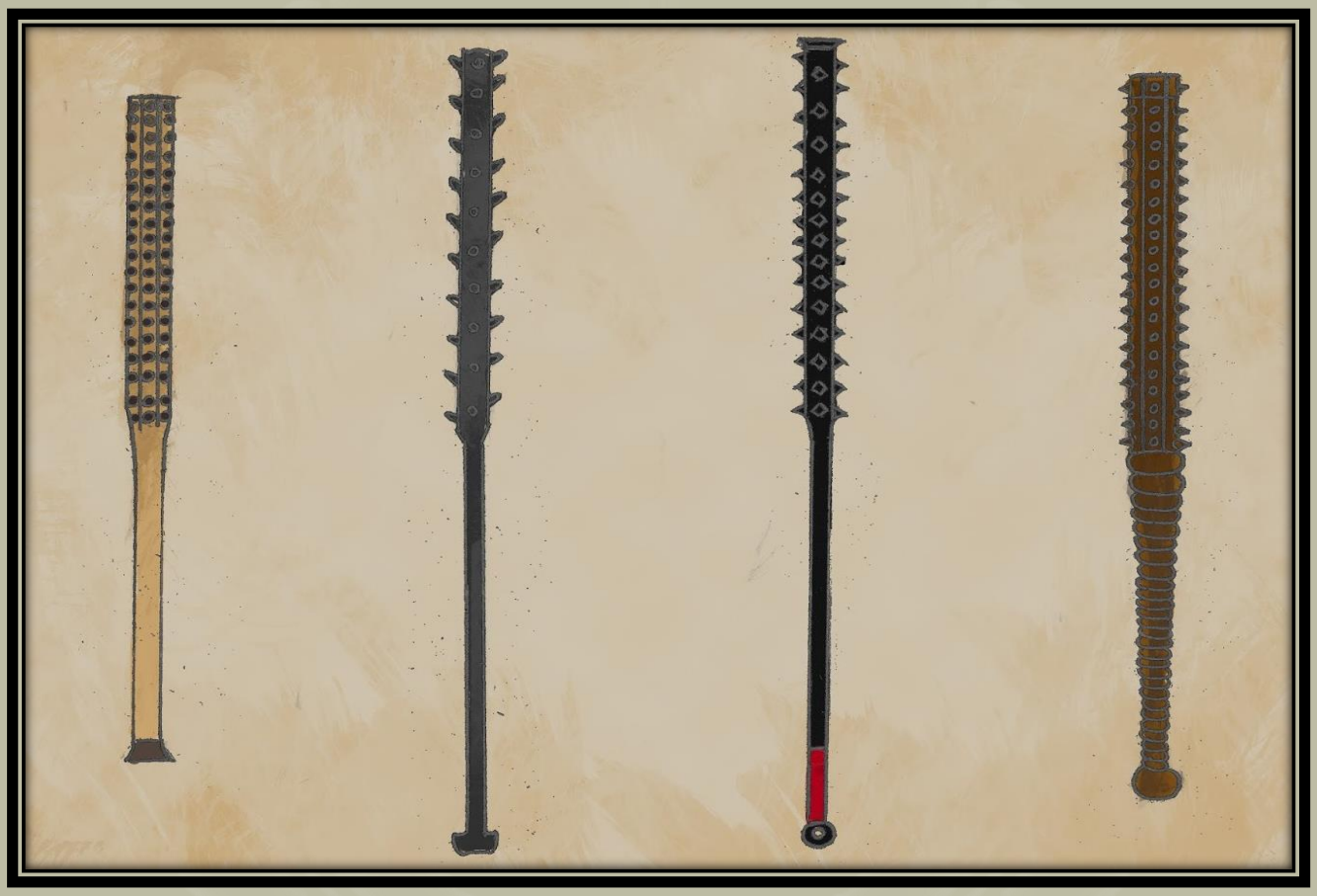

Ezeket az utolsó verziókat a "nehezebbek" közé lehet besorolni:

Az első a baloldalon valójában egy nagyon klasszikus forma, amely a *Kanabó*-hoz kapcsolódik; keresztmetszetében nyolcszögletű, felső végén csapok vannak, míg a fogantyú alul elvékonyodik.

A második lekerekített, nagyon hosszú és markáns csapokkal és a markolaton egy nagy markolatgombbal a fegyver ellensúlyozására.

A harmadik valószínűleg az egyik leghatékonyabb a károk szempontjából; a felső vége vasba van burkolva, keresztmetszetében sokszögű, nagyon hosszú és csúnya négyzetes tüskékkel

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

rendelkezik, amelyek súlyosan sérüléseket okozhatnak az ellenfélnek, és valószínűleg a leghosszabb az itt felsoroltak között.

Az utolsó *Kanabou* is elég híres, "gömb alakú" fogantyúval, amely az alja felé keskenyedik. Meglehetősen masszív, keményfából készült, tüskékkel és nyolcszög keresztmetszettel.

Csapok és tüskék.

Egy érdekes megjegyzés, a tüskék és a csapok összehasonlítása; már észrevehettük, hogy ugyanannak a fegyvernek különböző konfigurációi voltak, a sima felületektől a tüskékig.

Bár a sima felület "ártalmatlannak" tűnhet, méltányos azt mondani, hogy a tüskés *Kanabou* többsége sokszögű, és a szélek önmagukban mégis páncélokon keresztülhatolva nagy kárt okozhatnak, nem beszélve arról a tényről, hogy egy nehéz vasrúddal elpáholni valakit már igen kellemetlen élmény.

Visszatérve a témához, teljesen nyilvánvaló, hogy a tüskék veszélyesebbek, mivel közvetlenül átszúrhatják az ellenséges páncélt, és ez tulajdonképpen probléma is: a fegyver használata véget érhet azzal, hogyha beragad az ellenség testébe.

Másrészt egy csap deformálódat, ahelyett, hogy átlyukasztaná a páncélt, így kevésbé valószínű, hogy elakad benne, és ha a csapok meglehetősen simák, a felhasználó még mindig biztonságosan megragadhatja a tengelyt, hogy *Bojutsu* technikákat hajtson végre, amelyek ugyanolyan hasznosak (ha nem hasznosabbak), mint az ellenség védelmeinek áttörése egy páncélozott harc keretében.

A Nyoubou (如意棒) és a Dou Tsuki (胴 突)

A japán buzogány két érdekes változata a *Nyoubou* és a *Dou tsuki*; az előbbi valójában egy edzőeszköz, amelyet a kar erejének növelésére használnak, és manapság még mindig használják néhány *Dojo*-ban. Alakja megegyezik a túlméretezett *Kanabou* alakjával, és soha sem használták a csatatéren.

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

Nyoubou.

A második valójában egy karimás buzogány, amelynek magától értetődő a neve (胴 突 = páncéltörő / lyukasztó), és valójában a *Buki nihyaku zu* (武器 百 圖)-ban van lerajzolva, amely 200 hagyományos japán katonai felszerelést és eszköz emlékét idézi fel. A könyv az *Edo* kor késői időszakában jelent meg, és nehéz megállapítani, hogy az ilyen típusú fegyvereket ténylegesen használták-e a feudális időszakban; azonban nagyon valószínű, hogy a japánok előbb-utóbb kifejlesztettek egy karimás buzogánymintát, mivel ez egy nagyon elterjedt és hatékony kialakítás, amelyet az egész világon megtalálunk.

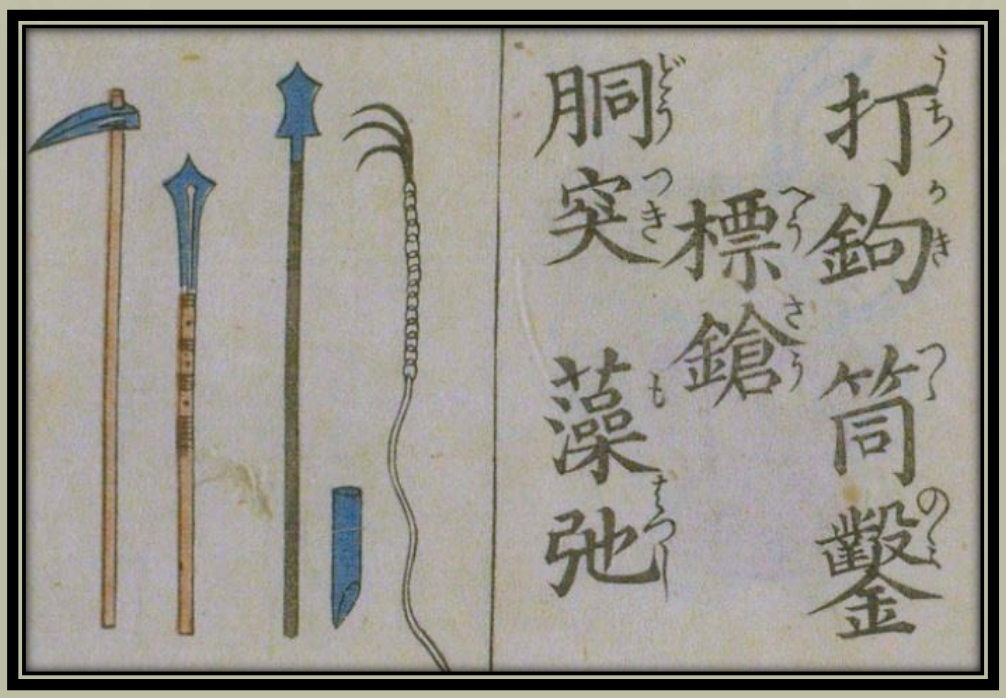

A *Dou Tsuki* balról a második.

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.

Akárcsak a harci baltákat, a *Kanabou*-t (és annak minden változatát) soha nem használták széles körben a harctereken. Noha meglehetősen egyszerűen elkészíthetők és rendkívül hatékonyak voltak a páncélosok ellen, megkövetelték, hogy erős és képzett páncélosok használják őket, nem használhatók megfelelően a formációkban, és hiányzik belőle a lándzsa távolság áthidaló funkciója.

Reméljük, tetszett a cikk és sikerült valami ujjat megtudni ezekről a különleges fegyverekről.

Oiginal source: https://gunbai-militaryhistory.blogspot.com/2018/04/kanabou-samurais-mace.html

EZ A MŰ A CREATIVE COMMONS. NEVEZD MEG! - NE ADD EL! - NE VÁLTOZTASD! 4.0 NEMZETKÖZI LICENC FELTÉTELEINEK MEGFELELŐEN FELHASZNÁLHATÓ.